

Madrid no perdona

A Madrid,
en només dos mesos
Carod-Rovira ha passat
de ser algú "que cal
tenir en compte" a ser
"un mala bèstia"
només comparable
amb Ibarretxe,
Otegi o Arzalluz.
El linxament ha estat
implacable.

Carod no era conegut a Madrid. Ningú no tenia en compte el líder d'una formació política que tenia només 12 diputats al Parlament i amb un pes, per tant, no decisiu per al govern. L'interès, lògic, va arribar l'endemà del 16 de novembre. El PP, amb un immobilisme i una contundència que feien feredat, advertia dels "perills" que podia comportar el fet que governés una formació com Esquerra –tot el que la dreta espanyola no coneix o no controla passa, per als populars, a estar sota sospita–. Aquests "perills", des del seu punt de vista, ja no només feien referència a les conseqüències respecte a la unitat d'Espanya, sinó també a la seva "democràcia". Les concessions a Carod van ser nul·les i, sens dubte, amb allò del "nosaltres ja ho vam dir", en aquesta campanya electoral en treuran un rèdit indiscutible.

Entre els socialistes es barrejava un doble sentiment. D'una banda, de prudència, perquè els barons –però també molts que no ho són– temien el tomb que podia prendre la Catalunya i l'ús que en podia fer el PP, i de l'altra, de curiositat.

A Madrid, si bé els sectors més progressistes tenen idealitzat el vell PSUC i coneixen el PSC en tant que representant del PSOE, això d'ERC els era nou.

A partir d'aquí les preguntes sovinteja-ven. Amb encant, perfil intel·lectual, verb fàcil i esmolat i un discurs pràctic i entenedor allunyat del ressentiment cap a Espanya a què Arzalluz o Otegi han acostumat la metròpoli, Carod no va arribar a aconseguir de seguida adhesions, però sí algunes simpaties i un respecte generalitzat entre les esquerres.

Molts sectors del PSOE, IU en ple i estrats intel·lectuals influents el veien com un home capaç d'innovar des de l'esquerra i de trobar una convivència harmònica entre l'estat espanyol i Catalunya. Els seus valors republicans, el discurs en clau de regeneració institucional i la "valentia" que li van atribuir amb la seva decisió d'apostar pel pacte d'esquerra que deixava CiU en l'oposició van fer la resta.

Però els errors de Carod, o la manera de gestionar unes crisis amplificades de forma desmesurada per la proximitat de la campanya, han accelerat la seva

catedràtic i exsenador Manuel Brosseta a València.

16 de gener de 1992. Disparen i maten dos suboficials de l'Exèrcit de Terra prop del quarter del Bruc a Barcelona.

19 de març de 1992. Un cotxe bomba a Sant Quirze del Vallès (Vallès Occidental) provoca la mort d'un veí de Sabadell. El mateix dia, hores més tard, un guàrdia civil mor quan desactivava un altre cotxe bomba a Lliçà d'Amunt.

15 d'agost de 1993. Esclaten dues bombes en dos restaurants del Port Olímpic de Barcelona que fan cinc ferits.

7 de febrer de 1994. Disparen i maten un coronel al barri de Sants de Barcelona.

18 d'abril de 1994. Atac amb llançagranades contra el Govern Militar de Barcelona que provoca la mort d'un civil.

9 d'agost de 1995. Un comando d'ETA és detingut a Palma (Mallorca). Tenien planejat atemptar contra el rei d'Espanya quatre dies després.

16 de desembre de 1995. Una bomba mata una dona en un centre comercial de València.

20 de juliol de 1996. Esclata una bomba a l'aeroport de Reus (Baix Camp), que causa 33 ferits. També esclata una bomba a Salou (Tarragonès) i una altra a Cambrils (Baix Camp).

21 de juliol de 1996. La Policia Nacional desactiva dues bombes en dos hotels de Salou.

27 de juliol de 1996. Esclata una bomba en un hotel de Salou.

21 de setembre de 2000. ETA dispara i mata el primer regidor del PP català, a Sant Adrià del Besós (Barcelona).

caiguda amb l'ajut inestimable d'un PSOE espantat per la minva de les seves expectatives electorals i una Brunete mediàtica implacable. Un destacat dirigent del guerrisme madrileny es preguntava el mateix dimarts a què es devia la "inclinació de determinats polítics catalans cap a Batasuna i tot el seu entorn".

Carod, sens dubte, abans del 16 de novembre, havia fet una feina de formiguetes, a Madrid, ciutat que troba atractiva. En diverses ocasions, bé en visites públiques o bé d'amagat, hi havia vingut per trobar-se davant un cafè o al voltant d'una taula amb periodistes, o gent de la cultura. En vigílies de la guerra de l'Iraq, per exemple, va dinar en secret amb un grup d'actors que participaven en la plataforma Cultura contra la Guerra.

Poc després del 16-N va convertir-se en l'home de moda de la política espanyola i fins i tot va recollir comentaris favorables en alguna premsa. Especialment significatiu va ser l'esmorzar del 2 de desembre del 2003 al luxós hotel

Josep-Lluís Carod-Rovira, en una conferència a Madrid davant de prop de quatre-cents empresaris d'arreu de l'estat. Una imatge que avui seria prou més complicada.

 **FUNDACIÓ
Caixa Sabadell**
Pel compromís social

Premi Sant Joan Caixa Sabadell

de literatura catalana

CONVOCATÒRIA 2004

Termini de presentació d'obres: 5 d'abril

Dotació: 25.000 €

Per a més informació:
Fundació Caixa Sabadell
o a qualsevol oficina de Caixa Sabadell
Carrer d'en Font, 25, 08201 Sabadell
Telèfon 93 725 95 22
A/e: fundacio@caixasabadell.es
www.fcaixasabadell.org

El candidat del PSOE a la presidència espanyola, José Luis Rodríguez Zapatero. El PSOE s'ha afegit al remolc de cacera del PP i el seu entorn contra Carod, per l'obsessió de salvar la pell de Zapatero, encara que fos amb el sacrifici també del tripartit i del lligam fraternal amb el PSC.

EFE

Miguel Ángel del passeig de la Castellana amb quatre-cents empresaris espanyols –alguns d'ells per videoconferència des d'altres punts de l'estat–, organitzat per la Confederació Espanyola de Directius i Executius. El va presentar el director general de La Caixa, Isidre Fainé, i Carod els va garantir que ERC seria “un factor d'estabilitat” a l'executiu català. Una promesa, però, que no ha pogut complir. Aquest mateix dia va arribar eufòric a l'esmorzar. Sortia dels estudis de la Cadena SER a la Gran Via, on l'havia entrevistat en hora de màxima audiència Iñaki Gabilondo, que va quedar encantat amb el personatge. Però quan va començar a governar el protagonisme es va atenuar. Fins i tot, dies abans que es fes pública l'entrevista amb ETA una colla d'intel·lectuals agrupats entorn

del col·lectiu transversal en l'espectre de l'esquerra No Nos Resignamos preparava un acte per al 30 de gener “per felicitar-se” pel nou govern d'esquerres a Catalunya. Carod l'havia de presidir com a conseller en cap, però el PSOE va posar pals a les rodes i va impedir que el local escollit, el Círculo de Bellas Artes –centre neuràlgic de la vida cultural de la capital i enclavament mític–, estigués lliure aquell dia.

També va protagonitzar una visita “quasi clandestina” a Sevilla, on va dinar amb el conseller de Presidència de la Junta, Gaspar Zarrías, l'home de confiança del baró Manuel Chaves, que aquests dies no ha dubtat a demanar a Carod que abandoni la política. El mateix han fet Rafael Simancas –que no va assumir cap responsabilitat política per

l'escàndol de l'assemblea de Madrid dels grotescos Tamayo i Sáez–, Juan Carlos Rodríguez Ibarra i molts dirigents més del PSOE, així com el líder del PCE, Francisco Frutos.

La cacera del PP i del seu entorn contra Carod ha estat implacable. El PSOE s'hi ha afegit, obsessionat per salvar la pell de Zapatero sacrificant no sols Carod sinó també el tripartit i el lligam fraternal amb el PSC, si calia. Les portades cavernícoles i esperpèntiques de *La Razón*, els durs articles d'*El Mundo* i *Abc* i el ressentiment d'*El País* han estat a l'ordre del dia. L'actitud de Carod envers el conflicte basc ha tallat un estrany idil·li amb determinats sectors de la societat espanyola que només ha durat dos mesos.

I així, queden ben llunyanes les paraules de Zapatero durant l'aperitiu nadalenc que el PSOE va oferir als periodistes amb què explicava que es volia entrevistar amb Carod, que no descartava comptar amb el suport d'ERC per ser president del govern i que el pacte a Catalunya era la mostra que un partit estatal pot conviure amb una formació “nacionalista radical”. Avui ja ningú no dubta que si Carod pren possessió de la seva acta de diputat a les Corts, la seva quotidianitat al carrer, amb la premsa o amb la resta de la classe política pot ser més aviat difícil a Madrid. Si ho vol, Iñaki Anasagasti li pot avançar el pa que s'hi dona.

Ferran Casas

2 de novembre de 2000. L'explosió d'un cotxe bomba a Barcelona deixa dos ferits.

21 de novembre de 2000. Disparen i maten l'exministre socialista Ernest Lluch a Barcelona.

14 de desembre de 2000. Un cotxe bomba esclata i mata un regidor del PP de Viladecavalls a Terrassa (Vallès Occidental).

20 de desembre de 2000. Disparen i maten un agent de la Guàrdia Urbana a Barcelona.

17 de març de 2001. Un cotxe bomba esclata a Roses (Alt Empordà) i mata un mossos d'esquadra i fereix tres agents del mateix cos.

29 de juliol de 2001. Una membre d'ETA mor mentre manipulava explosius a Torrevella (Baix Segura).

18 d'agost de 2001. Esclata un cotxe bomba a Salou (Tarragonès).

4 d'agost de 2002. Moren dues persones per l'explosió d'un cotxe bomba al costat del quarter de la Guàrdia Civil de Santa Pola (Alacantí).

9 d'agost de 2002. Esclata una bomba en una hamburgueseria de Torrevella (Baix Segura), sense causar danys personals. Els terroristes anunciaren també un segon artefacte a la platja de Santa Pola (Baix Vinalopó), que la policia va localitzar tres dies més tard.

22 de juliol de 2003. Deu persones resulten ferides en diferents graus en esclatar dos cotxes bomba aparcats al costat d'uns hotels d'Alacant i Benidorm (Marina Baixa).

Informacions de M. C. / O. C. / M. P.